

ПОЛІЦЕЙСЬКИЙ ДЕТЕКТИВ

ВАСИЛЬ ДОБРЯНСЬКИЙ
КУПАННЯ НЕМОВЛЯТ

Харків
«ФОЛІО»
2024

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Для розправи з жертвами
злочинець використав
незвичне знаряддя
вбивства.

З поліційного звіту.

1

Розкрите вікно злегка хиталось, сонячні промені зблискували у склі разючими спалахами. Прозорі занавіски плавали хвилями над барвистим вазончиком орхідеї. Травневі теплі струмені вливались усередину. Десь у глибині квартири голосно й ображено плакало маля. Плач то стихав, то голоснішав, ніби хтось підкручував звук динаміка. Дитя заходилося від кашлю й хрипу. Іноді воно замовкало, ніби йому не вистачало сил чи захлиналось. А потім знову заводилося. Хто проходив під вікном, з обуренням думав про байдужу матір, яка не реагує на плач дитини. Може побігла у магазин або ще кудись у справах і затрималася. І що ти будеш робити з цими мамками, черствими й байдужими, яких не проймає рідний голосок?..

Ліза Коротченко поспішала зранку в адмінцентр — задумала виробити закордонний біометричний паспорт. Їхати поки що нікуди не збиралась, але нехай буде — безвіз може спокусити у поїздку будь-якого дня. Всі їздять, а вона що, гірша?.. У Лізи був діловий і рішучий настрій. Для цієї мети вона відпросилася на кілька годин у мішку-

ватого й липкоокого начальника торгпредства Дебери, який повсякчас впивався опуклими баньками у її груди. Ніби там бачив щось таке, що його заворожувало. Аж вона мимоволі поправляла блузку...

Плач дитини у вікні сусідки її вразив. За інерцією спочатку пробігла мимо, але потім зупинилась. Яна Монацька не з таких, що залишають дитину без догляду. Льончик у неї пещений і ручний, щойно зіп'явся на ніжки, хвостиком услід тягається. Молода жінка жила сама — чоловіка рік тому вбили. Яна поплакала й усамітнілася. Ліза не поважала вбитого: дивився крізь неї й не бачив, ніби вона прозора, зі скла. Не любила таких мужиків. Один одержимий прилипає голодними очима, другий не бачить впритул... Поговорювали, що Микола Монацький був бандитом, причетним до торгівлі наркотиками. Але Яна... Яна — це зовсім інша душа. У Яни м'який голос і тихий крок. Вона гарна сусідка, сидить нишком, ніби мишка в нірці. І раптом — голосні плачі дитини...

Ліза зітхнула, поглянула на парк, за яким виднілось приміщення поліції. Там, збоку, у прибудові, видавали закордонні паспорти. Неохоче повернулася, побігла у під'їзд, бо плач малюка її занепокоїв. Було у ньому щось таке, що рвало за серце.

Подзвонила, потім торкнула двері — вони відчинились. Обережно зазирнула, ступила всередину. Хлопчик плакав десь далі, мабуть у дитячій.

— Яно! Яно!.. Що у тебе тут робиться? — рішуче потупала голосними каблуками на плач.

Ніхто не відгукнувся. На підлозі зауважила рахунок за комунальні послуги, механічно підняла й поклала на

столік біля дзеркала. Пахло чимось смачним — мабуть, господиня недавно поралась на кухні. Ліза хмикнула, бо жила сама й не любила готувати. Кухня — то кара щоденна...

Яна лежала гола посеред кімнати, ніби з мармуру витесана — біле тіло неприродно виділялось на тлі коричневого паркету. На обличчі застигло здивування, наче вона вибігла босоніж із ванни, послизнулась і впала. І вже не змогла встати. Малюк теж був голий. Сидів в її узголів'ї і смикав за довге руде волосся, що розсипалось по підлозі. Мама не озивалася, він налякано голосив.

— Гей, що з тобою? — Ліза й собі торкнула Яну, щоб привести до тями.

Однак жінка не поворухнулася. Натомість малий заревів, неначе з її приходом здобув нові сили.

— От біда! — Коротченко дістала телефон й почала набирати «швидку», прикидаючи, чим накрити тіло сусідки. — Як же це ти впала?..

Перенесла малюка в дитяче ліжечко, невміло одягла.

Лікар Василь Лозинський з фельдшером Анатолієм Перлюком, які приїхали через півгодини, упевнено й гучно увійшли, на ходу вивчаючи квартиру, байдуже відкинули покривало й з інтересом втупились у молоде тіло. Яна була красунею. Ліза подумала, що не їй рівня — недавно вона проморгала момент, коли на животі з'явилась складка, а крок став твердіший. Сама здивувалась і довго оглядала себе в дзеркалі.

У Яни все було на місці — такі молоді жінки звикли до власної краси, як до повітря. Дихають і не відчують... Микола знав, що вибирав.

Лозинський — старший з двох, із зализинами — професійно приклав руку до Яниної шиї й позирнув на фельдшера з металевим чемоданчиком. Той позіхнув. Він готувався вступати на стаціонар в медінститут і поміж ділом читав спеціальну літературу.

— Е-е... Ні. Пізно викликали, — лікар зобразив гримасу, схожу на жаль чи розчарування.

Він розігнувся і ковзнув поглядом по Лізі.

— Що?.. Що не так? — стурбовано відгукнулась на той позирк жінка.

— Все не так, — промовив Лозинський і сів у крісло, бо був стомлений після нічного чергування. — Вона мертва. Думаю, що вже з годину мертва... Як ви тут опинилися?

У його сірих і мудрих очах промайнула чи то допитливість, чи то співчуття. За своє життя він набачився різних смертей, тож ситуація для нього була звична. Незвично було, що померла молода й гарна, без видимих підстав. Йшла по підлозі мокрими ногами, послизнулась, впала і померла. Краса не врятувала ані світ, ані жінку. Там, нагорі, хтось раптово вирішив викреслити її зі списку живих. І все, медицина тут безсила. Господній вердикт не піддається оскарженню...

— Як опинилась? — Ліза глянула на малюка, який топтався у дитячому ліжечку й агукав до чужих людей. — Почула плач, зайшла. Я її сусідка... А що? Так погано? Нічим не можна допомогти?..

— Вже не можна. Вже пізно... Викликай поліцію, — скомандував лікар напарнику. — Нехай судмедексперти встановлюють причину смерті.

— Закінчилася зміна, — кивнув білобровий хлопець і поклав валізку на столик. — Почались протоколи...

— Може, я піду? — безнадійно запитала Коротченко, все ще не усвідомлюючи, що сусідка мертва. — У мене невідкладна справа... Ледве відпросилась на роботі.

— Тепер уже все. Тепер уже нікуди не підете, — заспокоїв її Лозинський і зручніше вмовстився у м'якому кріслі, випростав ноги. — Поки поліція не опитає, нам звідси виходити не можна. Добре буде, якщо за годину впоруються. А потім можуть ще кілька місяців про себе нагадувати... Писарі у формі!

— Хочеш мати претензії, роби людям добро, — буркнула Ліза й підступила до ліжечка. — Варто було б забрати звідси малого, щоб не дивився на...

Вона не закінчила речення, бо не знайшла слів. Смерть Яни Монацької її вразила, а ще засіло у грудях тужливе дитяче рюмсання, яке почула з вікна. Малюк сигналізував їй про біду. Тепер буде по ночах просинатися від того плачу і тоскно дивитись у темну стелю. Своїх Бог не послав. Запечеться у серці Льончик над мертвою Яною...

Чого до неї тільки Дебери чіпаються?..

Ліжечко було на коліщатах. Лікар із фельдшером вивезли малого у сусідню кімнату. Той знову заплакав, наче згадав про недавню образу. Ліза пішла його заспокоювати.

Дільничний офіцер поліції Євген Корба зайшов у квартиру нечутно. Жодна паркетина не скригнула. Став у дверях, наче зі стіни вислизнув. В одній руці тримав папку, а в другій кашкета — травневе сонце припікало. Коли йому зателефонував черговий про подію на Боковій, дім сім, квартира три, якраз хотів купити морозива, посидіти на лавочці. Євгенові було сорок років, на поліційній службі він нажив черевце і гастрит. Пекла згага, й чоловік хотів погасити її холодним «Ескімо». Не склалося. Тепер мусить опитувати свідків, чекати судмедекспертів. Та ще перед будинком йому майнула думка: кличуть у квартиру Монацького, того самого Моні, від згадки про якого псується настрої. Хто там, у тій квартирі з негарною історією, помер?..

Побачивши прикрите тіло Яни, зразу оцінив ситуацію і запитав лікарів зі «швидкої»:

— Сама?..

— Ага, сама. З висоти власного росту, — самовпевнено відповів фельдшер Перлюк. — Феномен раптової смерті...

— Не схоже, — зітхнув Лозинський, який освоївся в обстановці, звівся з крісла і підняв голову мертвої. — Я тут побачив... калюжку крові. Таке буває, коли чимось гострим штрикнуть у вухо. Тиха, безкровна і миттєва смерть.

— Отак, значить? — засопів старлей. — Помогли?.. Кому це вона заважала?

Питання зависло у повітрі. Ліза переступала на коридорі гострими каблуками, міркуючи про смерть молодой сусідки і про зірвані плани. «Треба повідомити товстуну, що затримаюсь», — згадала неприємного начальника.

На коридорі затупали, наче туди увірвався табун коней. Зайшли судмедексперт Таміла Райцес й криміналіст Ігор Ходола. Пишна Тала сопіла грудьми й видихала залишки диму щойно викуреної цигарки. Худий Ходола плентався за нею, ніби школяр з портфелем. У нього був свій чемоданчик.

— Чуєш? — зупинилась патологоанатом і голосно втягла повітря. — Як пахне?..

— Чим? — прослизнув попри стіну вперед Ігор Антонович.

— Дитячим гімном! — із задоволенням вимовила жінка і засміялась. — А ти чим думав?..

— Тало, в тебе жарти, як у старої, що втомилась махати косою, — не підтримав її настрою експерт. — Тут біда. А ти...

Вони проминули «допівця» Корбу, по черзі зайшли в кімнату й окинули поглядами лікаря з фельдшером, труп, накритий картатим покривалом, стягненим Лізою з дитячого ліжка. З-під покривала виднілась кучма рудого волосся й голі жіночі ноги. Покривала не вистачило на все тіло.

— Васильку, знову ти нашкодив! — Таміла Прокопівна помахала товстим пальцем на Лозинського — вона знала його років двадцять. — Весь час після тебе доводиться прибирати...

Лозинський усміхнувся, ніби вони зустрілись після довгої розлуки й зараз будуть обійматися.

— Я по дружбі. Все собі не хапаю. Ділюся з вами...

— А хто там волає? — Райцес озирнулась на іншу кімнату, де Ліза бавила малюка. — Маму втратив?..

— Чекайте! Нічого не чіпайте, — згадав про свої обов'язки дільничний. — Я телефоную начальнику поліції...

— Вибачте, він що?.. Має живу воду? — замуликав Ходола, приглядаючись, де поставити чемоданчик. — Ми самі з вусами. Нехай присилає, кого хоче. А нам і так є що робити...

Відкинув покривало і присвиснув.

— Оце так!.. Секс у маленькому місті.

Голе тіло Яни притягувало погляди своєю мертвою красою.

— Схиблений! Дихай носом! — відштовхнула його медексперт. — Думай про свою подагру. Ач, витріщився!..

— Не маєш ти, Тало, у собі романтизму, — відійшов від тіла Ходола й відкрив валізку. — Вирізала його скальпелем, немов апендицит. У тебе печінка погано працює, не дає тепла тілу... Скоро будеш франкенштейнів зшивати.

— Тихо! — крикнув на них Корба і продовжив змінним голосом у телефон. — Пане полковнику! Тут у нас труп. Кримінальний...

Він доповів про злочин і окинув присутніх суворим поглядом: зараз, мовляв, з'явиться начальство і розбереться. А їхнє діло зберегти обстановку такою, якою застали.

3

Начальник поліції Артем Нагорняк щойно отримав звання полковника й ревно муштрував підлеглих. Рейтинг поліції падав, у ній все більше з'являлось «ментовських» замашок — старі кадри, що переодяглись у нову форму, не мали ані найменшого уявлення, як діяти по-новому. Що не так — одразу в зуби і кайданки на руки. І звичне ниття про малу зарплату. Ну й не виключено, що зазирали у чужі гаманці. А ще масова пошесть — байдужість. Полковник поглядав на підлеглих гарячим оком і зачасно¹ чекав, з ким розправитись. Оптимістичні наміри завжди розбиваються об жорсткі реалії. Не він підбирав кадри — йому їх підбрали. На конкурсі! Треба би було перевірити, що за комісія засідала. У міліцію пролізали трієчники, яким по життю нічого не світило. І в поліцію вони ж перескочили масово. Артем тут був безсилий. Але взяв собі за правило: особисто контролювати оновлення підрозділів. Зібрав у відділі поліцейських детективів молодь із вищою освітою і поставив керувати нею давнього друга, капітана Михайла Чорного. Ефект виявився негайно: «ай-к'ю» хлопців-детективів дозволило розкрити кілька тяжких і заплутаних справ із убивствами. У тому числі — загадкову смерть Миколи Монацького, труп якого знайшли у ящику під магазином. І ось тепер — така несподіванка! — убили його молоду дружину. Значить, не до кінця розібралися?..

¹ Потайки.

ЗМІСТ

1	3
2	8
3	11
4	24
5	39
6	56
7	76
8	92
9	103
10	119
11	136
12	154
13	174
14	180
15	184
16	198
17	216
18	236
19	262
20	273
21	293
22	304
23	314